

Kraj mojeg uzglavlja ko da mu vidim lice,
šapće: „Jesi li napisao zadaću?“
Ja se ispričavam: „Učitelju, sada ću.“
I hoću ustati, ali me godine sjete,
pa ti već dugo, dugo nisi dijete,
na tvoje mjesto davno su drugi došli.
Dani su prošli.

Kao da vidim kako preda mnom hoda.
Na glavi mu polucilindar crni.
Lijepo je znao pričati o srni,
o sigama i tajnama zvjezdanog svoda.
Složno smo zapjevali: „Hitra lasto.“
Njegovo lice, malo ružičasto,
smiješilo se dok je dirigirao.
Vani je glasno proljetni vjetar svirao.

Kraj mojeg uzglavlja ko da mu vidim lice,
šapće: „Jesi li napisao zadaću?“
Ja se ispričavam: „Učitelju, sada ću.“
I hoću ustati, ali me godine sjete,
pa ti već dugo, dugo nisi dijete,
tvoja su ljeta otišla po toplom zraku
kao baloni... i prsli... u mraku.

Vjekoslav Majer